

OPINIONS

Tornabous, març de 2011

Nº 27

Carta dirigida a una ànima desconeguda:

Benvolguda Ànima:

Al igual que tu... només soc això... una altra Ànima... però molt cansada i un xic decebuda. Porto a l'esquena una motxilla tan plena... que comença a fer-se feixuga i quasi no em deixa tirar endavant.

Penjades en el seu exterior hi ha una bona colla de màscares que pesen molt i que moltes vegades m'he preguntat si cal arrossegar.

He arribat a la conclusió que sí, que són necessàries. El viure en una societat canviant, plena d'hipocresia, de prepotència, envejosa, cara girada, farisea, estressada per aparentar moltes vegades el que no és, o que no veu més enllà del seu melic... fa que, per amor, per educació, per no molestar, pel que diran, pel que sigui... A contra cor, les hagi de fer servir.

Malgrat que amb els anys s'han desgastat i no tenen la lluentor ni l'esplendor d'altres temps, les que més m'agraden són dues que representen el gran teatre que és la vida.

L'una manifesta amb un gran somriure l'alegria i em recorda els bons moments en que la he emprat... l'altra, reflexa l'aflicció, el dolor i el plor i m'evoca certs passatges viscuts... que voldria oblidar...

No obstant el seu pes i el seu desgast, al no poder despendre'm d'elles, hauré de descarregar el pes de la motxilla del seu contingut... està tan sobreeixida de fets, de sentiment, d'emocions, de records... que demana amb insistència ser alleugerada.

M'assec disposada a fer-ho però, amb una certa recança. Em fa por que en l'obrir-la, rebi com un esclat tots els esdeveniments de la qual n'és portadora.

Mentre la vaig descordant del lligam que té empresonat el meu passat, penso que no sé si podré ser imparcial i estaré encertada en desprendre'm d'alguna part del seu contingut.

Però... com que de la covardia no se'n treu res de bo, aboco decidida tot el que porta a dins.

Remenant per fer la tria, no puc evitar pensar que tot el que vaig trobant forma part de la meva petita història, on hi ha hagut fets de tota mena, bons, dolents, ressentiments, pors, equivocacions, decisions preses amb massa, o amb manca de celeritat, amb el conseqüent més o menys encert i... també trobo amb certa emoció, aquell racó tancat amb pany i forrellat, on amagava sentiments d'anhels, d'amor, de delit, de pena, d'enyor... que vaig anar deixant que omplissin el meu cor mica a mica, dia a dia, any darrera any, i anessin donant un sentit nou a la meva vida.

Degut a l'escorcoll m'omple de melangia i em sento torbada i confosa. Tot plegat, em fa dubtar si torno a posar un altra vegada tot el que he tret dins la motxilla, o només deixo fora els records punxents que esquincen el meu interior fent-me mal i entristint-me.

Són tants els esdeveniments, que és inevitable pensar que, si amb l'experiència que he anat adquirint amb els anys... canviaria alguna cosa...

Ben segur que sí. De moment, i vist des de la finestra de l'avui, deixo de banda fets i motius que en altres temps eren una base primordial per a la meua estabilitat, però que, es fonamentaven amb una manca de veracitat imposada per circumstàncies...

I segueixo escorcollant i rumiant...

Què vaig fer malament...? Per què vaig escollir per a gaudir de la seva companyia una persona i no d'altra...? Per què vaig menysprear a qui només m'havia demostrat estima...? Per què vaig escoltar a gent que només em volien manipular per imposar el seu criteri i que, amb l'excusa del que era millor per a mi no van permetre que prenguéssim decisions que solament pertanyien a la meua persona...? Per què vaig fer tantes coses pel que diran...? La meua docilitat va ser comoditat...? O va ser falta de maduresa amb la consegüent falta de seguretat...? O va ser pel benestar que dona el tot poderós... Don Diner...?

Amb quin dret vaig imposar amb una pertinència aclaparadora els meus raonaments sense escoltar els dels altres...? Per què vaig fer patir a persones que, amb una gran submissió, ho van suportar tot, i que ben segur o van fer degut a la seva estima...? Va estar el meu comportament correcte o em vaig comportar plena de supèrbia sense pensar que els altres, eren persones amb pensaments i sentiments propis amb tot el dret a equivocar-se...?

Quantes preguntes de les que mai en sabré la resposta encertada. Sempre em quedarà el dubte que... potser... si hagués canviat la meua manera de fer o hagués estalviat el donar consells sense que ningú me'ls demanés, hauria canviat el decurs de la meua vida... i potser... fins i tot, la dels altres...

Resposta breu, per a una ànima pensativa.

Qui no té pedres que pesen i molt, dins la motxilla emocional del que ha estat la seva vida...? O, qui no pensa que hagués pogut fer millor tal o qual cosa...? O, qui no ha pensat alguna vegada si va estar encertat en escollir la persona adequada per estar al seu costat...?

Has fet balanç de la teua vida i t'has adonat que el teu comportament hagués pogut estar millor del que vas emprar...?

No et culpis de fets que degut a la falta d'experiència no vas saber resoldre satisfactòriament, ni culpis els altres ni al destí que la teua vida no hagi estat com tu havies desitjat... Accepta les teves equivocacions, ben segur produïdes moltes vegades per limitacions o per esdeveniments que no vas poder controlar... No fonamentis ni segueixis amb ressentiments que moltes vegades poden ser només que el producte d'un miratge.

No miris enrere, els anys compten però, donat un marge de confiança i pensa que, sempre som a temps de redreçar la nostra vida deixant enrere pensaments i fets negatius que segueixen condicionant-nos.

Has creuat el teu desert particular i has arribat a l'avui, més o menys malmesa, però, pensa que el més important és que segueixes sent aquí. D'altres, com tu, també estan arribant al final de la seva travessia i potser porten al damunt motxilles més pesades i doloroses que la teua... però segueixen i no es queixen... I d'altres... haguessin volgut viure i arribar al teu avui, malgrat tot el que has passat, però... malauradament, es van quedar pel camí...

*Sigues valenta ànima pensadora, deixa enrere el que t'ha fet mal i segueix per un nou viarany en el que ben segur trobaràs nous horitzons plens d' **ILUSIÓ** i d' **ESPERANÇA**.*

Mª Mercè Usón

Transcrit modificats i traduïts al català, dos correus, que m'ha enviat la Pepa Llanes de cal Fonoll. L'un és ple de tendresa, l'altre són reflexions que poden fer-nos somriure una mica. Tots dos són d'autor desconegut.

Gràcies Pepa.

Un nus fet en un llençol

En una reunió de pares de família en un centre escolar, la directora recalrava la necessitat que els pares passessin moltes estones al costat dels seus fills. Entenia que, la major part d'ells eren treballadors i que arribaven cansats a casa, però insistia en què dediquessin encara que només fossin algun minuts, a comunicar-se amb ells.

Tot d'una, un dels pares es va aixecar i va explicar d'una manera molt humil que ell no tenia temps per parlar amb el seu fill doncs havia de treballar totes les hores del dia per a sustentar la família.

Quan arribava a casa, el nen ja feia estona que era al llit i, quan marxava, era tan d'hora, que encara dormia. Va explicar també que el no tenir temps per a dedicar al seu fill l'angoixava molt, però que, intentava compensar la manca de la seva presència amb un petó que li feia cada dia quan arribava i, perquè el seu fill sabés que havia estat al seu costat feia un nus en una punta del llençol que cobria el cos del menut.

Quan el nen es despertava i veia el nus, sabia que el seu pare havia estat allà i l'havia besat... Per aquell nen, aquesta manera de comunicar-se, significava més... que un gran regal.

La directora es va sorprendre de la singular història però, encara es va sorprendre més quan va saber, que el nen era un dels seus millors deixebles.

Aquell pare havia trobat la manera de dir al seu fill l'important que era per a ell i quant l'estimava i, el fill a través del nus al llençol percebia tot l'amor del seu pare.

Un bes revestit del més pur afecte pot alleugerar un mal de cap, una pelada al genoll, una por a la foscor, o qualsevol altra cosa que produeixi angoixa.

A vegades la petita demostració del nostre amor i la nostra comprensió cap a la persona estimada, pot ser més important que un gran obsequi.

*El llenguatge d'un cor ple d'amor és universal i s'entén a totes les edats... Encara que la manera de manifestar-ho només sigui... **Un nus fet en un llençol.***

Mª Mercè Usón

Per somriure una mica

- *Els nens portats al davant del cotxe poden causar accidents, els incidents produïts al darrera d'un cotxe poden portar nens.*
- *Si no pots ajudar, molesta, l'important és participar.*
- *Per molt gran que sigui el forat on has caigut... somriu!!! L'important és que no et tirin terra a sobre.*
- *Si dones importància a petites coses... és que només has conegut a un japonès.*

CUINA:

Espatlla de porc al forn:

Ingredients:

- Una espatlla de porc.
- Vi ranci o conyac.
- 1 Cabeça d'all
- 1 Manat d'herbes.
- 2 Porros.
- 2 pastanagues.
- Llard.
- Oli d'oliva, claus d'espècie, sal i pebre.

Elaboració:

Poseu l'espalla en una safata, salpebreu-la i afegiu 4 ó 5 claus d'espècie, un parell de gots de vi ranci o conyac, les herbes, els porros, els alls i les pastanagues, tot tallat. Deixeu que reposi a la nevera unes quantes hores i aneu donant la volta a l'espalla.

Passades les hores que creieu oportunes perquè tot el condiment hagi deixat el seu aroma i gust, traieu l'espalla de la nevera i poseu-la amb un altra safata pròpia per anar al forn.

Quan aquest estigui ben calent, poseu l'espalla sense els ingredients però arrebossada de llard, aneu regant-la amb aigua amb sal que tindreu preparada en un bol. Quan veieu que la llard es va fonent afegiu una mica d'oli pel damunt i durant la cocció aneu regant l'espalla amb l'aigua i sal.

Necessita coure 1 hora per cada quilo de pes. Deixeu que vagi fent fins que quedi daurada i la pell sigui cruixent.

Mitja hora abans d'acabar la cocció, podeu afegir unes pomes tallades a quarts. Per una banda deixen anar la dolçor de la seva aigua i per d'altra agafen el gust de l'espalla.

Tot plegat queda exquisit.

Amanida per acompanyar el plat anterior:

Ingredients:

- Una bona barreja d'enciams. (Es venen en bosses preparades)
- Tomàquets mini.
- Cues de gamba congelades d'una mida mitjana, nous i uns quadradets de formatge fresc.
- Sal, oli, vinagre, una punta de ganivet de mostassa, i una culleradeta de soja líquida. (Optativa)

Elaboració:

Passeu les cues de les gambes per la paella amb una mica d'oli sense fregir-les massa i barregeu-les amb els tomàquets, els enciams prèviament rentats i la resta d'ingredients. Amaniu tot plegat amb la vinagreta que haureu fet al vostre gust amb els ingredients abans esmentats.

I..... BON PROFIT